

Trupul și Sângele lui Cristos – 22 iunie 2014

Trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură
Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

În 6,51-58

În acel timp Isus a spus mul **țimii**:

⁵¹ Eu sunt pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi în veci, iar pâinea pe care o voi da eu este trupul meu pentru viața lumii”. ⁵² Atunci iudeii au început să discute aprins între ei, spunând: „Cum poate acesta să ne dea să mâncăm trupul său?” ⁵³ Dar Isus le-a zis: „Adevăr, adevăr vă spun: dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu beți sângele lui, nu aveți viață în voi. ⁵⁴ Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică și eu îl voi învia în ziua de pe urmă. ⁵⁵ Pentru că trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură. ⁵⁶ Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine și eu în el. ⁵⁷ Așa cum m-a trimis Tatăl care este viu, iar eu trăiesc prin Tatăl, la fel și cel care mă mănâncă pe mine va trăi prin mine. ⁵⁸ Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu ca aceea pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă această pâine va trăi în veci”.

Cuvintele pe care le vom citit acum și pe care le vom analiza, spuse de Isus în Evanghelia lui Ioan, sunt atât de dure încât, la sfârșitul acestora, o mare parte dintre discipoli s-aii vor abandona și nu se vor mai întorce la El. Să vedem așadar ce este atât de grav, de important, ceea ce a spus Isus.

În capitolul 6 al evangheliei lui Ioan găsim o lungă și intensă învățătură asupra Euharistiei. Ioan este singurul evanghelist care nu ne prezintă narațiunea ultimei cene, dar este cel care, mai mult decât ceilalți, reflectă asupra semnificatului profund a acesteia.

Așadar capitolul 6 este o învățătură, o catecheză a comunității creștine, asupra Euharistiei. Citim din capitolul 6, de la versetul 51. Eu sunt, aici Isus revendică condiția divină, pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi în veci.

Isus garantează că adeziunea la el este ceea ce permite omului să aibă o viață de o calitate care este indistructibilă. Aceasta este viața eternă. Isus, Fiul lui Dumnezeu, se face pâine pentru ca cei care-l primesc și sunt capabili să se facă pâine pentru alții, devin și ei de asemenea fiii lui Dumnezeu. Iar pâinea pe care o voi da eu este trupul meu – Isus folosește propriu temenul de carne, care indică omul în slăbiciunea sa, pentru viața lumii”.

Ceea ce Isus spune aici este foarte important: viața lui Dumnezeu nu se dă înafara realității umane. Nu poate fi comunicarea Spiritului unde nu este de asemenea și darul cărnii. Așadar darul lui Dumnezeu traversează prin carne, spune Isus. Aspectul teren, slab, a vieții sale. Aici evanghelistul prezintă o contrapunere între oamenii religiei care se înalță pentru a-l întâlni pe Dumnezeu – un Dumnezeu pe care religia îl prezintă departe, de neatins, inaccesibil, - și în schimb, Dumnezeu se coboară pentru a întâlni omul.

Atunci iudeii, cu acest termen în evanghelia lui Ioan se indică autoritatea, au început să discute aprins între ei, spunând: „Cum poate acesta să ne dea să mâncăm trupul său?”.

Un Dumnezeu care, în loc să pretindă El daruri de la oameni, se oferă omului până ajunge să se unească cu el, se face aliment pentru el. Aceasta este inacceptabil pentru autoritatea religioasă care au fondat toată puterea lor pe separarea dintre Dumnezeu și oameni.

Un Dumnezeu care vrea să fie primit de oameni și să se unească cu ei, aceasta pentru ei nu numai că este intolerabil, dar este periculos. Ei bine, Isus le răspunde lor: „Adevăr, adevăr vă spun, așadar dubla afirmației: Adevăr, adevăr vă spun, este cea care preceda declarațiile solemne,

importante pentru Isus, dacă nu mânca și trupul Fiului Omului și nu bea și sângele lui, nu aveți viață în voi.

Isus se referă la imaginea mielului, a mielului pascal. În noaptea exodului Moise a comandat evreilor să mănânce carnea mielului pentru ca să le dea forța să înceapă această călătorie spre eliberare și să stropească sângele mielului pe stâlpii ușilor pentru a fi separați de acțiunea îngerului morții.

Așadar, Isus se prezintă ca și carne, aliment care dă capacitatea de a începe o călătorie spre deplina eliberare, și sângele Său nu ne eliberează de moartea terenă, dar ne eliberează de moartea definitivă. Apoi Isus, cum de multe ori nu le era clar să afirme așa, spune: Cine mănâncă trupul meu. Verbul în greacă folosit aici este de a mesteca, și este foarte dur, primitiv, în limba greacă este *trogon*. Deja sunetul ne redă ideea de ceva primitiv, și înseamnă a mesteca, a sfărâma, a rumega.

Așadar Isus vrea să evite ca aderarea la el să fie o adeziune ideală, dar trebuie să fie concretă. De fapt spune: Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică. Viața eternă pentru Isus nu este un premiu în viitor pentru un bun comportament în prezent, ci posibilitate unei calități de viață în prezent. Isus nu spune: "va avea viața eternă". Viața eternă este deja prezentă. Cine, precum El, face din propria viață un dar de iubire pentru alții, are o viață de o calitate care este indistructibilă.

Și eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Ultima zi nu este la sfârșitul timpurilor. Ultima zi, în evanghelia lui Ioan, este ziua morții în care Isus, murind, comunică Spiritul Său, adică elementul de viață care concede, celor care-l primesc, o viață indistructibilă.

Și Isus confirmă trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură. Cu Isus nu mai sunt reguli externe pe care omul trebuie să respecte, ci asimilarea unei vieți noi. Și carnea Sa este adevărată mâncare, ceea ce alimentează viața omului, și sângele Său adevărată băutură, adică elemente care intră în om și se fuzionează cu el. Nu un codice extern de respectat ci o viață de asimilat.

Isus ne prezintă un Dumnezeu care nu absoarbe pe oameni, ci îi fortifică. Un Dumnezeu care nu ia energia oamenilor, ci le comunică pe a Sa. Și Isus continuă să insite: Cine mănâncă (mestecă) trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine și eu în el. Iată deplina fuziune dintre Isus cu oamenii și oamenii cu Isus.

Dumnezeul lui Isus este un Dumnezeu care cere să fie primit pentru a se uni cu oamenii și să le dilate capacitatea de iubire. Așa cum m-a trimis Tatăl care este viu, și este singura dată în care Dumnezeu este definit ca Tatăl care este viu și care trimite pe Fiul pentru a manifesta iubirea sa fără limite, iar eu trăiesc prin Tatăl, la fel și cel care mă mănâncă pe mine, din nou Isus insistă cu acest verb care indică nu o aderare la o teorie, ci reală și concretă, va trăi prin mine.

La viața primită de la Dumnezeu corespunde o viață comunicată fraților. Aceasta este semnificația Euharistică. Și, precum Tatăl l-a trimis pe Fiul să fie manifestarea vizibilă a iubirii fără limite, tot așa cei care-l primesc pe Isus sunt chemați să manifeste o iubire necondiționată.

Și concludă Isus: Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu ca aceea pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Isus pune degetul pe rana falimentului din Exod. Toți cei care au ieșit din Egipt au murit. Fii lor au intrat. Și Isus contrapune exodul său care este destinat în schimb a se realiza pe deplin.

Și din nou Isus insistă: Cine mănâncă, mestecă, așadar adeziunea deplină și totală, nu simbolică, această pâine va trăi în veci". Cine orientează propria viață, cu Isus și precum Isus, în favoarea altora, are deja o viață pe care nici moartea nu va putea să o întrerupă.